

LUCY SCORE

—

SVE ŠTO SKRIVAMO OD SVJETLA

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Velizara Dobreva

UREDNIKA

Ivana Mirošević

LEKTURA I KOREKTURA

Bonislav Kamenjašević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d.o.o.

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d.o.o.
Zagreb, listopad 2022.

NASLOV IZVORNIKA

Things We Hide from the Light
Copyright © 2023. Things We Hide from the Light by Lucy Score.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and
Corto Literary
Dizajn naslovnice © Kari March Designs

© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2023.
Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2630-8

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001196939.

LUCY SCORE

SVE ŠTO
SKRIVAMO OD
SVJETLA

S engleskoga prevela
Valentina Markasović

PULS

U sjećanje na Chrisa Wallera, jednog čitatelja
supruga koji mi se javio i zamolio me da u neku
knjigu uključim riječ »ušitak« samo kako bi dobio
okladu sa suprugom. Kate, nadam se da ćeš se
nasmiješiti kada je ponovno pronađeš ovdje.

Jedan Sićušni žar

Nash

Savezni agenti u mojem uredu iz dva su razloga imali sreće.

Kao prvo, lijevi kroše nije mi se u potpunosti oporavio nakon što sam nastrijeljen.

I kao drugo, nisam mogao smoći snage osjećati išta, a kamoli bijes dovoljan da razmotrim hoću li učiniti nešto glupo.

»Ured razumije da imate osoban interes za pronalazak Duncana Huga«, rekla je specijalna agentica Sonal Idler sjedeći meni prekoputa kraljeznice uspravne poput šipke. Pogled joj je pao na mrlju kave na mojoj košulji.

Bila je to čelična žena u odijelu, koja je izgledala kao da za doručak jede protokole. Muškarcu pokraj nje, zamjeniku saveznog šerifa Nolanu Grahamu, lice su krasili brkovi, ali i izraz čovjeka prisiljenog na nešto što zbilja nije želio raditi. Također je izgledao kao da mene krivi za to.

Želio sam se zahuktati do ljutnje. Želio sam osjetiti nešto što nije golema praznina koja me zapljuskuje dok me uvlači u sebe, neizbježna poput plime. No nije bilo ničega. Samo praznina i ja.

»Ali ne možemo dopustiti da vi i vaši momci i djevojke trčkarate uokolo i ugrožavate mi istragu«, nastavila je Idler.

S druge strane stakla narednik Grave Hopper ubacivao je kilogram šećera u kavu i pogledom šibao dvoje saveznih agenata. Iza njega je ostatak zajedničkog ureda zujio uobičajenom energijom policijske postaje malog grada.

Telefoni su zvonili. Po tipkovnicama se kuckalo. Policajci su bili na dužnosti. I kava je bila koma.

Svi su bili živi, svi su i dalje disali. Svi osim mene.

Ja sam se samo pretvarao.

Prekrižio sam ruke, ignorirajući oštar ubod u ramenu.

»Cijenim profesionalnu ljubaznost. Ali čemu poseban interes? Nisam jedini murjak koji je na dužnosti primio metak.«

»Također niste bili jedino ime na onom popisu«, rekao je Graham pogovorivši prvi put.

Čeljust mi se stisnula. Taj je popis ono čime je ova noćna mora počela.

»No bili ste prvi na meti«, rekla je Idlerica. »Ime vam je bilo na tom popisu predstavnika zakona i doušnika. Ali ovo je veće od jednog pucnja. Ovo je prvi put da imamo nešto što Anthonyju Hugu stvarno možemo prišiti.«

Bio je to prvi put da sam joj u glasu čuo ikakav osjećaj. Specijalna agentica Idler imala je vlastiti cilj, a to je bilo stati na rep mafijaškom šefu Anthonyju Hugu.

»Optužnica mora biti neprobojna«, nastavila je. »A to je razlog zbog kojeg ne smijemo dopustiti da ikakvi lokalci stvar uzimaju u svoje ruke. Čak i ako imaju značke. Opće dobro uvijek dolazi s cijenom.«

Protrljao sam čeljust pa se iznenadio kad mi je ruka utonula u čekinje. Brijanje mi u zadnje vrijeme nije baš bilo visoko na popisu prioriteta.

Pretpostavljala je da sam istraživao. Razumno, s obzirom na okolnosti. No nije znala moju prljavu malu tajnu. Nitko nije. Izvana sam možda zacjeljivao. Možda sam svaki

dan odijevao uniformu i ukazivao se u postaji. No iznutra više nije bilo ničega. Čak ni želje da pronađem čovjeka odgovornog za ovo.

»Što očekujete da moj odjel učini ako se Duncan Hugo vrati ovamo u želji da u još nekoliko građana izbuši rupe? Da skrenemo pogled?« otežući sam izgovorio.

Federalci su razmijenili pogled. »Očekujem da nam javljate sve lokalne događaje koji bi mogli imati veze s našim slučajem«, čvrsto je odvrtila Idlerica. »Imamo nešto više sredstava na raspolaganju nego što to ima vaš odjel. I nemamo osobni interes.«

U ništavilu sam osjetio tračak nečega. *Srama.*

Trebao bih imati osobni interes. Trebao bih biti tamo vani i sam loviti tog muškarca. Ako ne radi sebe, onda radi Naomi i Waylay. Bratovu je zaručnicu i njezinu nećakinju zlostavljao na drugi način, time što ih je oteo i terorizirao zbog tog popisa koji je meni priskrbio dvije rupe od metka.

No dio mene te je noći umro u tom jarku, a ono što je preostalo nije se činilo vrijedno borbe.

»Šerif Graham neko će vrijeme ostati u blizini. Paziti na stvari«, nastavila je Idlerica.

Brkati se zbog toga nije činio ništa sretniji od mene.

»Na neku posebnu vrstu stvari?« pitao sam.

»Sve preostale mete na popisu imat će saveznu zaštitu dok se ne uvjerimo da prijetnja više nije neposredna«, objasnila je Idlerica.

Kriste. Cijeli će se prokleti grad uzbuniti ako saznaju da tu vise savezni agenti i čekaju da netko prekrši zakon. A ja nisam imao energije za uzbunu.

»Ne trebam zaštitu«, rekao sam. »Ako Duncan Hugo ima barem dvije funkcionalne moždane stanice, nije se zadržao ovdje. Odavno je otišao.« To je barem bilo ono što sam si govorio kasno noću, kada mi san ne bi dolazio.

»Uza sve dužno poštovanje, načelnice, vi ste onaj koji se dao nastrijeliti. Imate sreće što ste još tu«, rekao je Graham uz samodopadni trzaj brka.

»A što je sa zaručnicom mogega brata i njezinom nećakinjom? Hugo ih je oteo. Dobivaju li zaštitu?«

»Nemamo razloga vjerovati da su Naomi i Waylay Witt trenutno i u kakvoj opasnosti«, rekla je Idlerica.

Ubodi u mojem ramenu sazrijeli su do prigušenog nabijanja koje se slagalo s onim u mojoj glavi. Nedostajalo mi je sna i strpljenja, a nisam bio uvjeren da ću, ako ne izbacim ovo dvoje gnjavatora iz ureda, moći ostati pristojan.

Smogavši koliko sam god južnjačkog šarma mogao, ustao sam od stola. »Primljeno na znanje. No, ako biste me ispričali, tu je grad kojem moram služiti.«

Agenti su ustali pa smo se površno rukovali.

»Cijenio bih kada biste me držali u tijeku. Budući da imam ›osobni interes‹ i to«, rekao sam kada su stigli do vrata.

»Svakako ćemo podijeliti ono što budemo mogli«, rekla je Idlerica. »Također očekujemo da nas nazovete čim se sjetite ičega u vezi s pucnjavom.«

»Hoću«, rekao sam kroz stisnute zube. Uz trojstvo fizičkih ozljeda, gubitka pamćenja i prazne otupljenosti bio sam sjenka onoga čovjeka koji sam bio prije.

»Vidimo se«, rekao je Graham. Zvučalo je kao prijetnja.

Čekao sam da isparadiraju iz moje postaje pa zgrabio jaknu s vješalice za kapute. Rupa u mojem ramenu pobunila se kada sam gurnuo ruku u rukav. Ona na mojem torzu nije se osjećala puno polje.

»Jesi dobro, načelnice?« pitao je Grave kada sam zakoračio u zajednički ured.

U normalnim okolnostima moj bi narednik inzistirao da ga riječ po riječ provedem kroz sastanak, nakon čega bi uslijedila jednosatna seansa žaljenja na jurisdikcijska sranja. No otkako sam se dao upucati i gotovo ubiti, svi su se iz petnih žila trudili da me tretiraju kao klinca.

Možda nisam stvari skrivao onoliko dobro koliko sam mislio.